

[Jes Lunde]

angreb på nogen, der er i en meget ringe situation.

Det typiske, når man bliver ramt af arbejdsløshed, er, at man mister meget af sin indkomst. I gennemsnit er det sådan, at man mister en tredjedel af sin indkomst, når man bliver arbejdsløs. Det er de færreste, der kan tage det uden nogen som helst problemer, og derfor ser vi også mange tvangsauktioner i kølvandet på arbejdsløsheden. Det, man nu lægger op til fra regeringen, er altså at skære yderligere, sådan at det ikke er en tredjedel af sin indkomst, man taber i forbindelse med arbejdsløshed, men at det er endnu mere. Jeg er sikker på, at det vil medføre yderligere sociale katastrofer og yderligere tvangsauktioner, flere familier, der går nedonom og hjem, som opgiver at have en aktiv tilværelse, og vi synes ærlig talt, at det er det modsatte, der er brug for nu, nemlig at give mennesker et bedre håb for fremtiden.

Vi regner med, at der kan blive et flertal for at afvise den slags nedskæringer på finansloven; og de tilsagn, der har været indtil videre, har været ganske løfterige. Vi tror faktisk, at regeringen står alene med den holdning, at det især er de dårligt stillede, man skal skære ned for, når der skal spares penge. Nu får vi se, hvordan det konkret bliver, når vi kommer længere hen på efteråret, men vi glæder os i hvert fald over de signaler, der allerede nu er afgivet fra andre partier, og vi er selvsagt gerne med i dem.

Men én ting er, at man kan få nogle besparelser væk; det er ikke det samme, som at man står tilbage med en god finanslov. Lad mig bare i forhold til den diskussion, der lige har været med Socialdemokratiet, minde om, at hvis man får de besparelser væk, som regeringen har lagt op til på denne finanslov, så er det, man står tilbage med, en finanslov, der ligner den, vi har for i år. Man kommer så at sige tilbage til det udgangspunkt, vi har i 1991.

Den finanslov, der gælder for 1991, stemte Socialdemokratiet ikke for. Jeg går ud fra, at Socialdemokratiet havde gode grunde til ikke at stemme for finansloven i 1991. En 1992-finanslov, hvor det eneste, der bliver ændret i forhold til udspillet, er, at nogle af de besparelser, der er kommet til, bliver taget ud, er det svært at opfatte som en voldsom ændring i forhold til 1991, og derfor er det uforståeligt, hvis Socialdemokratiet alene af den grund bliver så utrolig glade, at de vil stemme for finansloven.

Det er nogle helt andre ting, der skal ind – det er en arbejdsløshedsbekæmpelse, og det er miljøpolitikken – som væsentlige momenter i ændring af finansloven, før den begynder at blive acceptabel.

Lad mig tage arbejdsløsheden først. Det har jo glædeligvis været sådan sommeren igennem, at næsten alle politiske partier nu er enige om, at bekæmpelsen af arbejdsløsheden er det vigtigste for os. Det er det helt centrale i dette efterår. Men når det kommer til handling, må jeg sige, at så bliver vi mere usikre på, hvor langt vi kan komme i den politiske proces.

I åbningsdebatten her i Folketinget for en uge siden sagde den politiske ordfører for Det Konservative Folkeparti, hr. Aagaard, at det, man lagde op til, var en reduktion af arbejdsløsheden med 10.000 i 1992, og det er alt, alt for lidt. Det er helt uacceptabelt lidt, når vi har 306.000 arbejdsløse. 306.000 arbejdsløse bliver udnævnt til at være vort største samfundsproblem, og så er det sølle bud, at man vil nedbringe arbejdsløsheden med 10.000 næste år. På den måde kan det tage utrolig lang tid, inden vi kommer bare nogenlunde til bunds i problemerne.

Det ambitionsniveau går altså ikke, og derfor synes jeg, at de politiske partier er nødt til at snakke sammen om et andet ambitionsniveau. Vores ambitionsniveau for indsatsen i 1992 er en nedbringelse af arbejdsløsheden med 50.000. Vi glæder os over, at Socialdemokratiet har det samme ambitionsniveau. Vi er altså enige om det, og derfor vil jeg godt henvende mig til midterpartierne og appellere til, at man også dér begynder at beskæftige sig med disse måltal. Regeringens på 10.000 er altså helt uantageligt. Vi siger 50.000. Det er vi temmelig mange mandater bag. Kan vi da ikke få et flertal, som vil være med til at forpligte sig på en sådan større indsats?

Når jeg synes, at det er lidt vigtigt, er det, fordi de forhandlinger, vi har om finansloven fra år til år, ofte er styret af måltal. Vi har haft målsætningen om ligevægt på betalingsbalancen som styrende for meget af den økonomiske politik i mange år; i disse år er det vel især det udgiftspolitiske måltal, der har det med at blive styrende for processen. Og det er alt sammen godt nok, selvfølgelig skal man have nogle måltal at styre efter for at vide, hvilke over-